

Arrest

nr. 241 256 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 februari 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2020 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GENERET, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een visum om haar Belgische echtgenote te vervoegen (type D - visum lang verblijf).

1.2. Op 4 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum.

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(...)

Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 06/08/2019 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van D. H. J., geboren op 02/10/1991, van Zuid-Afrikaanse nationaliteit, om in België zijn echtgenote V. A. S. M. I. S., geboren op 07/06/1979, van Belgische nationaliteit, te vervoegen.

Overwegende dat de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen volgende documenten voorgelegd werden:

- Een voltijdse arbeidsovereenkomst voor bedienden voor onbepaalde duur bij het bedrijf V. & Z. NV op naam van V. A. S., ingaand op 01/12/2018.*
- Loonfiches van het bedrijf V. en Z. NV op naam van V. A. S. voor de periode van 01/01/2019 tot 30/06/2019.*
- Een aanslagbiljet van het jaar 2017 (inkomsten van 2016) op naam van V. A. S.*
- Een aanslagbiljet van het jaar 2018 (inkomsten van 2017) op naam van V. A. S.*

Overwegende dat al deze documenten in overweging kunnen worden genomen, maar dat er uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat mevrouw niet meer werkzaam is voor V. & Z. NV sinds 17/01/2020. Mevrouw zou volgens een consultatie van de gegevensbank Dolsis sinds 20/01/2020 werkzaam zijn voor het bedrijf S. BVBA. In verband met dit nieuwe werk werden echter geen loonfiches of andere relevante bewijsstukken voorgelegd. Hierdoor zijn de loonfiches in het bovenstaande Visumdossier niet meer actueel, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken geen correct beeld kan krijgen van de bestaansmiddelen van mevrouw in België.

Bijgevolg kan DVZ zich niet uitspreken of mevrouw V. A. S. momenteel over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt daarnaast dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen "dat hij/zij beschikt over behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek".

Overwegende dat mevrouw V. A. S. hieromtrent een document voorlegt, maar dat het document niet compleet is. Zo begint het voorgelegde document maar op het derde blad en staat het adres niet vermeld in het document. Daarnaast legt betrokkene enkel een paar foto's voor van het veronderstelde appartement. Overwegende dat DVZ zich, wegens het ontbreken van overtuigende bewijsstukken van behoorlijke huisvesting, niet kan uitspreken over het feit of mevrouw al dan niet over voldoende huisvesting beschikt.

Overwegende dat ten gevolge van bovenstaande elementen niet wordt voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel licht toe:

"A. Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet

1. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet het volgende:

"Art. 40ter. It § 7. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 7° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt overeen ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 7° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.]"

2. Uit te bestreden beslissing blijkt dat verweerster van oordelen niet voldaan zou zijn aan volgende voorwaarden:

- (1) Stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van mevrouw V. A.
- (2) De beschikbaarheid van voldoende, behoorlijke huisvesting die toelaat verzoeker te herbergen

3. De bestaansmiddelen van mevrouw V. A.

Verweerster ontkent niet dat mevrouw V. A. in de periode van december 2018 ten en met januari 2019 in dienst is geweest van het bedrijf V. EN Z. NV en dat zij minstens gedurende die periode over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte.

Op 20 januari 2020 is mevrouw V. A. vervolgens in dienst getreden van het bedrijf S. BVBA.

Amper enkel dagen nadien, meer bepaald op 4 februari 2020, neemt verweerster de bestreden beslissing waarin zij besluit dat er geen actuele bewijselementen voorliggen van het inkomen dat mevrouw V. A. ontvangt voor haar nieuwe betrekking.

Om die reden zou verweerster zich niet kunnen uitspreken over de aanwezigheid van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen on hoofde van mevrouw V. A.

Dit is uiteraard wel heel kort door de bocht.

Het feit dat mevrouw V. A. na haar terugkeer uit ZUID-AFRIKA vrijwel onmiddellijk aan het werk kon, en dat zij zonder onderbreking van de ene naar de andere job kan gaat, toont net aan dat zij in staat is op een stabiele en regelmatige wijze toereikende bestaansmiddelen te verwerven.

Bovendien heeft men mevrouw V. A. elke redelijke kans ontnomen om bewijs van de inkomsten uit haar nieuwe betrekking aan verweerster over te maken. Hoe kon zij nu voor 4 februari 2020 haar loonfiche voor januari 2020 hebben overgemaakt aan verweerster?

Dit geldt eens te meer nu 1 en 2 februari 2020 weekenddagen waren.

Het is tenslotte een algemeen bekend feit dat loonfiches vaak pas weken na het verstrijken van de periode waarop het betrekking heeft aan de werknemer worden overgemaakt.

Een en ander wekt de indruk dat verweerster opzettelijk - vanuit een zekere ingenomenheid ten aanzien van verzoeker en mevrouw V. A. - haar kans schoon zag om snel een weigeringsbeslissing te nemen.

4. Verzoeker is van dan ook oordeel dat verweerster artikel 40ter van de Vreemdelingenwet schendt door ten onrechte te stellen dat uit de voorgelegde attesten en documenten niet kan opgemaakt worden hoeveel het maandelijks netto-inkomen precies is van mevrouw V. A. zodat zij ten onrechte stelt dat zij niet in staat zou zijn om na te gaan of mevrouw V. A. al dan niet over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Minstens had verweerster mevrouw V. A. en verzoeker de kans moeten geven om de relevante inkomsten bewijzen bij te brengen, hetgeen zij niet heeft gedaan.

1. De huisvesting

Verweerster stelt dat niet aangetoond zou zijn dat mevrouw V. A. over behoorlijke huisvesting beschikt die haar toelaat haar echtgenoot te herbergen.

Meer bepaald stelt zij dat mevrouw V. A. slechtst een gedeeltelijke versie zou hebben bijgebracht van de aankoopakte van haar woning in MIDDELKERKE, hetgeen werkelijk nergens op slaat.

Waarom zou mevrouw V. A. een onvolledige versie van dit document bijbrengen? Welk belang zou zij daarmee hebben? Dit geldt eens te meer nu de akte reeds bijgebracht werd in het kader van de eerdere visumaanvragen die verzoeker indiende.

Het is trouwens volstrekt ongeloofwaardig dat de ambtenaar van de Belgische Ambassade in JOHANNESBURG verzoeker en mevrouw V. A. niet attent zou hebben gemaakt op het feit dat de

eerste en tweede pagina - die nochtans cruciaal zijn - zouden ontbreken. Meer nog, de bewuste ambtenaar bevestigde dat het dossier volledig was.

C. Schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet

1. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet voorziet:

"Art. 42.<W2007-04-25/49, art. 25, 046; Inwerkingtreding :01-06-2008> § 1. 1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

[2 Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,]2 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]1

§ 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies."

2. Verzoeker verwijst integraal naar hetgeen zij hierboven reeds uiteenzette.

In de hypothese dat verweerster over onvoldoende bewijselementen beschikte om een oordeel te vellen over de stabiliteit, toereikendheid en regelmatigheid van de inkomsten van mevrouw V. A., dan had zij verzoeker in toepassing van artikel 42 van de Vreemdelingenwet kunnen vragen om alle nuttige bescheiden en inlichtingen over te leggen.

Het feit dat verweerster dit niet gedaan heeft toont opnieuw aan dat zij ter kwader trouw handelde.

Had verweerster de nuttige inlichtingen opgevraagd - of beter nog : had zij mevrouw V. A. de kans niet ontnomen om ze binnen een redelijke tijdsperiode binnen te brengen - dan had zij ontegensprekelijk kunnen vaststellen de inkomsten van mevrouw V. A. wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig zijn.

3. Geheel ten onrechte, besloot verweerster bovendien om geen behoefteanalyse uit te voeren.

In het kader van die behoefteanalyse had verweerster vastgesteld dat mevrouw V. A. geen woonkost heeft en over voldoende middelen beschikt om te vermijden dat verzoeker ten laste zal vallen van de Belgische samenleving.

Naast een degelijk inkomen, beschikt mevrouw V. A. immers ook over een onroerend goed in ZUID-AFRIKA en een onroerend goed in MIDDELKERKE. Voor geen van beide goederen staat er een hypothecair krediet open. De woonkost van mevrouw V. A. is met andere woorden zo goed als nihil.

4. Het moge dan ook duidelijk zijn dat verweerster nagelaten heeft om, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de mevrouw V. A. , door hen te horen minstens in

het kader van een zorgvuldig onderzoek, hen aan te schrijven/uit te nodigen om bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen, etc. Had zij dat wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat mevrouw V. A. wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

D. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker en zijn echtgenoot, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Verweerster heeft dit in casu echter ten onrechte niet nodig geacht.

Geenszins werd verzoeker en/of mevrouw V. A. uitgenodigd alle bewijzen aangaande de volledige maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen. Meer nog, er werd hen de kans ontnomen om de nieuwe inkomsten bewijzen van mevrouw V. A. bij te brengen binnen een redelijke tijdspanne.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren.

De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak.

Verweerster heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

E. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verzoeker heeft hierboven reeds aangetoond dat verweerster niet op een correcte wijze gehandeld heeft. Een en ander wekt zelfs de indruk dat verweerster ter kwader trouw handelde.

F. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de impact die deze beslissing zal hebben op de relatie van verzoeker en mevrouw V. A., een Belgische staatsburger.

In feite wordt verzoeker en mevrouw V. A. al jaren gedwarsboord door verweerster doordat die tot driemaal toe weigerde een visum af te leveren aan verzoeker. Dit ondanks het feit dat vaststaat dat verzoeker en mevrouw V. A. een stabiele relatie hebben en mevrouw V. A. over voldoende, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt.

Dit maakt een grove schending uit van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

3.2. De verzoekende partij citeert artikel 40ter van de Vreemdelingenwet correct zodat naar dit citaat kan worden verwezen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt voorts dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op het bestuur evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de visumaanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet rust de bewijslast bij de verzoekende partij die ertoe gehouden is om zelf zorgvuldig te zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en

elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verplichting die *in casu* rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De bestreden beslissing steunt op twee motieven om de aanvraag af te wijzen: enerzijds op het gegeven dat de verzoekende partij niet actuele gegevens heeft overgemaakt over de tewerkstelling van haar echtgenote, anderzijds het niet afdoende bewijzen van behoorlijke huisvesting.

Uit de lezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij bewijzen moet voorleggen dat zij beschikt over stabiel, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat zij moet aantonen over een behoorlijke huisvesting te beschikken. Beide voorwaarden zijn cumulatief, wat met zich meebrengt dat bij niet vervulling van één dezer voorwaarden niet wordt voldaan aan de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst verder naar de stukken die zij thans voorlegt en zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, te weten loonfiches van de werkgever van haar echtgenote, de referentiepersoon, en een arbeidsovereenkomst van 30 november 2018 van de referentiepersoon, tewerkgesteld bij de NV V(...).

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon bij S. die dateert van 19 december 2019 werd aan de verwerende partij niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin werd de loonbrief, die overigens dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, van de periode 1 tot 31 januari 2020 meegedeeld. De Raad kan met deze stukken geen rekening houden.

Waar de verzoekende partij kan gevolgd worden dat zij niet voldoende tijd had om de loonfiches van de nieuwe tewerkstelling bij te brengen voor het nemen van de bestreden beslissing, blijkt evenwel uit de arbeidsovereenkomst, die zij als stuk toevoegt bij het verzoekschrift, dat deze werd ondertekend op 19 december 2019. De verzoekende partij had aldus in het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsplicht deze arbeidsovereenkomst, ruimschoots voor het nemen van de bestreden beslissing, kunnen overmaken. Op die wijze had de verwerende partij kunnen weten dat de echtgenote van de verzoekende partij beschikte over een maandelijks loon van 2500 euro bruto, met maaltijdcheques.

De verzoekende partij houdt verkeerd voor dat zij niet de kans had om informatie te verschaffen over de nieuwe inkomsten van haar echtgenote, de referentiepersoon. De verwerende partij was uit haar Dolsis-onderzoek op de hoogte dat de referentiepersoon tewerkgesteld was bij een nieuwe werkgever, maar had geen enkel financieel gegeven. Terwijl weliswaar er niet van kan uitgegaan worden dat de verzoekende partij loonfiches meedeelde in het korte tijdsbestek tussen de nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon (20 januari 2020) en het nemen van de bestreden beslissing (4 februari 2020), blijkt dat de arbeidsovereenkomst tijdig had kunnen meegedeeld worden, die wel financiële gegevens kenbaar maakt.

Bijgevolg oordeelt de bestreden beslissing correct dat: *“Overwegende dat al deze documenten in overweging kunnen worden genomen, maar dat er uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat mevrouw niet meer werkzaam is voor V. & Z. NV sinds 17/01/2020. Mevrouw zou volgens een consultatie van de gegevensbank Dolsis sinds 20/01/2020 werkzaam zijn voor het bedrijf S. BVBA. In*

verband met dit nieuwe werk werden echter geen loonfiches of andere relevante bewijsstukken voorgelegd. Hierdoor zijn de loonfiches in het bovenstaande Visumdossier niet meer actueel, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken geen correct beeld kan krijgen van de bestaansmiddelen van mevrouw in België.

Bijgevolg kan DVZ zich niet uitspreken of mevrouw V. A. S. momenteel over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt."

Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te dragen.

De grieven die de verzoekende partij tot uiting brengt over het bewijs van behoorlijke huisvestiging, vergen derhalve geen verder onderzoek.

3.4. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet dat zij correct citeert.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Het Grondwettelijk Hof overweegt in punt B.55.2 van zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 omtrent voormelde bepaling dat: *"door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen". Het Hof overweegt "dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag" en vervolgens dat "indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag, [...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden."*

Er moet dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de verwerende partij tot een behoefteanalyse moet overgaan (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807, RvS 26 juni 2015, nr. 231.761, RvS 27 januari 2016, nr. 233.641, RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982).

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat, wat de bestaansmiddelen betreft, de verwerende partij *de facto* onwetend is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, over de hoegrootheid van de inkomsten, zoals zij zich voordeden, recent voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betwist niet dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld was bij haar oude werkgever. De financiële gegevens in het administratief dossier hebben allen betrekking op de vroegere inkomsten die de referentiepersoon genoot en zijn niet actueel door de nieuwe arbeidsovereenkomst van 19 december 2019. Bij gebrek aan enig gegeven over de (nieuwe) inkomsten van de referentiepersoon, kon de verwerende partij niet overgaan tot een onderzoek in de zin van artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Dergelijk onderzoek dient de verwerende partij slechts te verrichten als de inkomsten haar gekend zijn.

Ook dit onderdeel is ongegrond. De Raad herhaalt dat het de verzoekende partij toekwam haar dossier te actualiseren. Het staat de verzoekende partij vrij op basis van de nieuwe gegevens een nieuwe

aanvraag in te dienen. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift opmerkt dat haar echtgenoot een onroerend goed heeft in België en in Zuid-Afrika, kan de Raad enkel vaststellen dat de akte van haar eigendom in België slechts ten dele is voorgelegd en een essentieel gegeven (adres) ontbreekt, en dat de verzoekende partij nimmer kenbaar maakte dat haar echtgenote bezitter is van een onroerend goed in Zuid-Afrika.

3.5. De verzoekende partij maakt de schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.6. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen. Het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66), als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83). Wel primeert dit artikel op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In dit geval betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar gemaakt worden.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Het verblijfsrecht, hetzij in dit geval het toekennen van een visum type D, op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (Zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Verder legt de verzoekende partij geenszins uit door welke elementen haar privéleven geschonden zou zijn.

De Raad stelt aldus vast dat het door de verzoekende partij opgeworpen middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden verworpen.

3.7. De Raad besluit dat het enig middel in al haar onderdelen ongegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN